Lietas arhīva Nr. A42-02373-24/42
ECLI:LV:ADRJVTN:2024:1209.A420237324.3.S

Administratīvā rajona tiesa
Valmieras tiesu nams
SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Rēzeknē 2024.gada 9.decembrī

Tiesa šādā sastāvā: tiesnesis Māris Šļakota,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējam tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes (turpmāk – Pārvalde) Patvēruma lietu nodaļas 2024.gada 18.oktobra lēmumu Nr.1722/PLN2024 pieteicējam /pers. A/ (*/pers. A/*) atteikts piešķirt bēgļa vai alternatīvo statusu Latvijas Republikā. Lēmumā norādīts turpmāk minētais pamatojums.

[1.1] Valsts robežsardzē 2024.gada 9.augustā saņemts pieteicēja, kas sevi nosauca par /valsts/ (turpmāk – /valsts/) pilsoni /pers. A/ (*/pers. A/*), dzimušu /datums/, iesniegums par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu Latvijas Republikā. Iesniegumā pieteicējs norādīja, ka lūdz patvērumu Latvijā tādēļ, ka /valsts/viņam neesot māju, jo tās piederot vectēvam, kā arī neesot naudas.

2024.gada 14.augustā notikušajā sākotnējā intervijā pieteicējs kā patvēruma pieprasīšanas motīvu norādīja to, ka/valsts/viņam draudot tēva māsa. Savukārt personiskajā intervijā, kas notika 2024.gada 25.septembrī, pieteicējs norādīja uz diviem iemesliem, kāpēc pametis /valsts/. Pirmkārt, viņš pirms diviem ar pusi gadiem esot pievērsies kristietībai, tāpat kā viņa vecāki, taču citi radinieki to nepieņem. Otrkārt, tēva māsa ar brāli gribot pieteicēja vecākiem atņemt viņiem piederošo māju un zemes īpašumu. Tāpat pieteicējs norādīja, ka /valsts/ viņš nevar atrast darbu, viņam nav naudas un ir kredītsaistības.

[1.2] Pārvaldei nav pamata piešķirt pieteicējam bēgļa statusu atbilstoši Patvēruma likumā noteiktajiem bēgļa statusa piešķiršanas nosacījumiem. Pieteicējs nav sniedzis informāciju, ka viņš /valsts/ būtu saskāries ar vajāšanu, kas saistīta ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību noteiktai sociālajai grupai vai viņa politiskajiem uzskatiem, proti, patvēruma pieprasīšanas motīvs nav saistīts ar vajāšanu Patvēruma likuma 37.panta pirmās daļas izpratnē, bet gan saistāmas ar finansiāla rakstura, iespējams, ekonomiskām problēmām.

Pieteicēja sniegtā informācija, kas saistīta ar viņa reliģisko piederību, ir vispārēja, bez atbilstošas detalizācijas pakāpes, tādejādi neliecina par vajāšanu Patvēruma likuma izpratnē. Sākotnējās intervijas laikā pieteicējs kā savu reliģisko piederību norādīja jūdaismu, toties personiskās intervijas laikā viņš vispārīgi norādīja, ka pirms diviem ar pusi gadiem uz viņa ciemu esot nākuši kristiešu misionāri un viņš ieinteresējies par kristietību. Tā kā abi pieteicēja norādītie reliģiskie virzieni ir atšķirīgi, Pārvaldes ieskatā pieteicējs uz savu reliģisko piederību norādījis nolūkā radīt pamatu bēgļa statusa saņemšanai. Būtu pamatoti sagaidāms, ka persona, kas ir mainījusi savu reliģisko piederību, ir zinoša par jaunās reliģijas galvenajām pamatnostādnēm. Pieteicēja sniegtās informācijas detalizācijas pakāpe ir tāda, kas neliecina par reliģiskās piederības maiņu.

[1.3] Nav pamata piešķirt pieteicējam alternatīvo statusu atbilstoši Patvēruma likuma 41.panta 1.punktā minētajam smaga kaitējuma kritērijam. Lai gan /valsts/ ir viena no valstīm, kas saglabā nāvessodu, tomēr Pārvaldes rīcībā nav informācijas, ka pieteicējs būtu apsūdzēts par tādu darbību veikšanu, par kurām /valsts/ viņu varētu sodīt ar nāvi.

[1.4] Tāpat nav pamata piešķirt pieteicējam alternatīvo statusu atbilstoši Patvēruma likuma 42.panta 2.punktā minētajiem kritērijiem. Pārvalde nav guvusi pārliecību, ka pēc atgriešanās /valsts/ pieteicējam draud spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana.

Ieceļojot Latvijā, pieteicējs nav uzreiz lūdzis patvērumu, bet to darījis tikai pēc aizturēšanas, kas arī ir apstāklis, kādēļ kritiski vērtējama iespējamība, ka pieteicējs varētu saskarties ar smaga kaitējuma draudiem /valsts/. Pieteicēja iesnieguma pamatā ir ekonomiskās intereses, nevis pret viņu /valsts/ vērsti smaga kaitējuma draudi Patvēruma likuma izpratnē. Pieteicēja mērķis, kā viņš to pats norādīja, ir bijis nokļūt Spānija, lai gūtu ienākumus mājas uzcelšanai /valsts/, kā arī, lai atdotu naudu par paņemto kredītu izceļošanai. Tomēr Patvēruma procedūras mērķis nav radīt personām legālu uzturēšanās pamatu Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijā, lai sniegtu tām iespēju strādāt vai risināt savas sociālās vai finansiālās problēmas.

[1.5] Nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs pēc atgriešanās /valsts/ varētu saskarties ar smagu un individuālu apdraudējumu dzīvībai vai veselībai iekšēju vai starptautisku bruņotu konfliktu rezultātā Patvēruma likuma 41.panta 3.punkta izpratnē. Pārvaldes apkopotā informācija liecina par relatīvi stabilu drošības situāciju pieteicēja norādītajā dzīvesvietā/nosaukums F/. Tas apstāklis, ka pieteicējs atstājis valsti, rīkojoties plānveidīgi un organizēti, liecina, ka atstāt /valsts/ pieteicēju mudinājušas nevis bailes par savu drošību, bet gan citi apsvērumi. Tātad arī uz šī pamata viņam nav piešķirams alternatīvais statuss.

[1.6] Pieteicēja iesniegums izskatāms saīsinātā kārtībā, jo lietas apstākļi atbilst Patvēruma likuma 33.panta pirmās daļas 1.punktā noteiktajam, proti, patvēruma meklētājs, iesniedzot iesniegumu, ir norādījis tikai tādus apstākļus, kas nevar būt par pamatu tam, lai pieņemtu lēmumu par bēgļa vai alternatīvā statusa piešķiršanu.

[2] Pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējam tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā. Pieteikumā norādīja, ka nepiekrīt Pārvaldes Patvēruma lietu nodaļas 2024.gada 18.oktobra lēmumam Nr.1722/PLN2024 un vēlos to pārsūdzēt.

[3] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā Pārvalde neatzina pieteikumu, norādot, ka pieteicējs savā pieteikumā nav ietvēris nekādus apsvērumus par to, kādēļ pārsūdzētais lēmums būtu uzskatāms par nepamatotu.

[4] Pieteicējs iesniedza tiesā pieteikuma papildinājumu, norādot, ka bija spiests pamest /valsts/ un nevar tur atgriezties triju iemeslu dēļ: 1) sadzīves konflikta dēļ, par kuru pieteicējs jau iepriekš visu ir izstāstījis, 2) bezdarba un naudas trūkuma dēļ, kā arī tādēļ, ka pieteicējam/valsts/ vairs nav māju, 3) tādēļ, ka pieteicējs/valsts/ nevar praktizēt savu reliģiju.

Attiecībā uz pieteicēja reliģisko piederību ir noticis pārpratums, t.i., 2024.gada 14.augusta intervijā kļūdaini fiksēts, ka pieteicējs ir jūdaists. Patiesībā pieteicējs jau gadu ir pieskaitāms katoļticīgajiem. Aptuveni pirms diviem gadiem pieteicēja ciematā /valsts/ bija ieradušies misionāri, kuri sludināja kristietību. Pieteicējam iepatikās šī reliģija un tās vērtības, tādēļ viņš no sikhisma pārgājis uz katoļticību. 2024.gada sākumā viņš oficiāli kristīts katoļu baznīcā. Pieteicējs nevar izskaidrot, kādēļ 2024.gada 14.augusta intervijā ir ierakstīts, ka pieteicējs ir jūdaists. Tādu ierakstu izdarījis robežsardzes darbinieks.

Reliģiskās piederības maiņas dēļ /valsts/ pret pieteicēju naidīgi izturējās vietējie ciemata iedzīvotāji. Pieteicējam nav uzbrukuši un neko viņam nav nodarījuši, taču katoļu baznīcā tās apmeklētājiem netika ļauts nosvinēt Ziemassvētkus un apmeklētāji tika aizdzīti prom.

Galvenais iemesls patvēruma pieprasīšanai ir naudas trūkums un naidīgā attieksme /valsts/pret kristiešiem.

[5] Pārvalde iesniedza tiesai papildu paskaidrojumu un norādīja, ka pieteikuma papildinājumā norādītie apstākļi, piemēram, naudas trūkums, bezdarbs, kopumā norāda uz to, ka pieteicēja patiesais patvēruma pieprasīšanas motīvs un nevēlēšanās atgriezties izcelsmes valstī nav saistīta ar vajāšanu Patvēruma likuma 37.panta pirmās daļas izpratnē, bet gan drīzāk ar ekonomiska rakstura problēmām.

Lai gan pieteicējs norāda, ka bija spiests pamest izcelsmes valsti un nevarot tajā atgriezties, jo nebūšot iespējams praktizēt reliģiju, kā arī izcelsmes valstī pastāvot naidīga attieksme pret kristiešiem, vienlaikus pieteicējs norāda arī to, ka vietējie ciema iedzīvotāji, kuri pret viņu naidīgi izturējušies pieteicēja reliģiskās pārliecības dēļ, tomēr pieteicējam neuzbruka un neko nenodarīja. Tādējādi pieteicējs pats apstiprina, ka izcelsmes valstī pret viņu netika vērstas tādas darbības, kas atbilstu vajāšanas jēdzienam Patvēruma likuma 38.panta izpratnē.

[6] Pieteicējs iesniedza otru pieteikuma papildinājumu, norādot, ka nepiekrīt Pārvaldes paustajai nostājai, ka /valsts/ nepastāv vajāšana saistībā ar kristietību. /valsts/ kristiešu vajāšanas sarakstā atrodas vienpadsmitajā vietā pasaulē. Pieteicējs dzīvo /nosaukums/ štatā/valsts/ziemeļos, kur dominējošā reliģija ir sikhisms un kur ar likumu ir aizliegts sludināt evaņģēliju. Kristieši /valsts/ir visvairāk atstumtā sabiedrības daļa, kuru vissmagāk ietekmē /valsts/kastu sistēma, līdz ar ko kristietim atrast darbu un praktiski izdzīvot /nosaukums/ nav iespējams. Kristieši tur tiek diskriminēti un pat pakļauti nāves draudiem. Nacionālisti izdara spiedienu uz Romas katoļu baznīcas sekotājiem, lai viņi atteiktos no kristietības, un, ja viņi nepiekrīt to darīt, notiek vajāšana un izrēķināšanās. Mītnes valstī pieteicējs nedrīkstēja runāt par debesīm, elli vai Jēzu. Dieva pielūgsme /nosaukums/nav iespējama bez riska tikt apdraudētam. Pieteicējs zina, ka valdība ir apcietinājusi daudzus garīdzniekus un notikušas dievnamu pārmeklēšanas. Valdība izteica draudus izrēķināties ar visiem kristiešu protestantiem. Lai arī pats pieteicējs netika fiziski cietis, taču tas nenozīmē, ka nepastāvēja un nepastāv varbūtība, ka tas notiks.

[7] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus, atzīst, ka lietas materiāli ir pietiekami un lietu ir iespējams izskatīt rakstveida procesā. Līdz ar to, pamatojoties uz Patvēruma likuma 49.panta otro daļu, lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Izvērtējot lietas dalībnieku argumentus un lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

[9] Patvēruma likuma 37.panta pirmā daļa noteic, ka uz bēgļa statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais, kas, pamatoti baidoties no vajāšanas sakarā ar viņa rasi, reliģiju, tautību, piederību pie noteiktas sociālās grupas vai viņa politiskajiem uzskatiem, atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir, un nespēj vai šādu baiļu dēļ nevēlas pieņemt savas valstspiederības valsts aizsardzību, vai bezvalstnieks, kurš, būdams ārpus savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valsts, tādu pašu iemeslu dēļ nespēj vai nevēlas tajā atgriezties un uz kuru neattiecas šā likuma 45.panta nosacījumi.

Pārvalde, ņemot vērā Valsts robežsardzes norādīto par pieteicēja identitāti un valsts piederību, kā arī paša pieteicēja sniegtās ziņas, pieņēmusi, ka pieteicēja izcelsmes valsts ir/valsts/, un ir vērtējusi viņa iespējamo vajāšanu /valsts/. Proti, lietā nav strīda par to, ka pieteicējs ir trešās valsts – /valsts/ – pilsonis, kurš atrodas ārpus valsts, kuras valstspiederīgais viņš ir. Tāpat no Pārvaldes lēmuma tiesa konstatē, ka lietā nepastāv strīds par pieteicēja identitāti. Nav arī strīda par to, ka uz pieteicēju neattiecas Patvēruma likuma 45.panta nosacījumi.

[10] Vajāšanas jēdziens ir skaidrots Patvēruma likuma 38.pantā, kas noteic, ka par vajāšanu atzīstamas: 1) darbības, kas sava rakstura vai biežuma dēļ ir pietiekami smagas, lai radītu smagu cilvēka pamattiesību pārkāpumu; 2) vairākas darbības, arī cilvēktiesību pārkāpumu kopums, kas ir pietiekami smags, lai ietekmētu indivīdu šā panta pirmās daļas 1.punktā minētajam veidam līdzīgā veidā (pirmā daļa). Savukārt šā panta pirmajā daļā minētās darbības var būt: 1) fiziska vai garīga vardarbība, ieskaitot seksuālu vardarbību; 2) tiesiski un administratīvi pasākumi vai arī policijas vai tiesu iestāžu pasākumi, kas paši par sevi ir diskriminējoši vai tiek īstenoti diskriminējošā veidā; 3) nesamērīga vai diskriminējoša apsūdzība vai nesamērīgs vai diskriminējošs sods; 4) juridiskas pārsūdzības atteikums, kura rezultātā tiek piespriests nesamērīgs vai diskriminējošs sods; 5) apsūdzība vai sods par atteikšanos pildīt militāro dienestu konflikta laikā, ja militārā dienesta pildīšana ietvertu noziegumu vai tādas darbības, uz kurām attiecas šā likuma 45.panta pirmās daļas 3., 4. un 5.punkts; 6) darbības, kas īpaši vērstas pret dzimumu vai pret nepilngadīgām personām (otrā daļa).

Saskaņā ar Patvēruma likuma 37.panta trešo daļu, lai tiktu piešķirts bēgļa statuss, ir jākonstatē saikne starp minētā likuma 39.panta pirmajā daļā minētajiem vajāšanas iemesliem un šā likuma 38.pantā minētajām vajāšanas darbībām vai to, ka nav nodrošināta aizsardzība pret šādām darbībām.

Savukārt saskaņā ar minētā likuma 39.panta otro daļu, novērtējot, vai patvēruma meklētāja bailes no vajāšanas ir pamatotas, nav būtiska viņa faktiskā rase, reliģija, valstspiederība vai piederība pie noteiktas sociālās vai politiskās grupas, kā dēļ viņš var tikt pakļauts vajāšanai, ja vien šā likuma 42.pantā norādītie vajātāji attiecina uz patvēruma meklētāju iepriekš minētās pazīmes.

[11] Lai atzītu, ka personai ir tiesības uz bēgļa statusu, nepietiek, ka persona apgalvo, ka viņa baidās no vajāšanas. Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) 1951.gada 28.jūlija Konvencijas par bēgļu statusu 1.panta "A" daļā ir norādīts, ka bailēm ir jābūt labi pamatotām.

Lai arī bailes ir personas subjektīvas emocijas, bēgļa statusa iegūšanas kontekstā šīm bailēm ir jābūt arī objektīvi pamatotām. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, nav jābūt izslēgtām visām saprātīgām šaubām par to, ka vajāšana notiks. Kā pierādīšanas standarts šajās lietās nav izmantojams arī iespējamību pārsvars. Lai atzītu, ka bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, varbūtībai, ka persona tiks vajāta, nav jābūt lielākai kā varbūtībai, ka vajāšana izraidīšanas gadījumā nenotiks. Bailes no vajāšanas ir labi pamatotas, ja šādām bailēm ir saprātīgs iemesls, ja pastāv saprātīga iespēja, ka persona tiks vajāta. Patvēruma meklētāja bailes no vajāšanas var tikt uzskatītas par pamatotām, ja, saprātīgi izvērtējot, var noteikt, ka personas uzturēšanās izcelsmes valstī ir kļuvusi nepanesama. Taču nevar nešaubīgi pieņemt par patiesu jebkuru informāciju, kuru sniedz patvēruma

meklētājs, tādēļ viņa sniegtās ziņas ir jāizvērtē, salīdzinot ar izcelsmes valsts informāciju (sk. *UN High Commissioner for Refugees, Advisory Opinion by UNHCR on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 December 2004, http://www.unhcr.org/refworld/docid/4551c0374.html*).

Tādējādi ne katra valsts varas iestādes rīcība, ko persona uzskata par nepareizu, nepamatotu un pretlikumīgu, ir atzīstama par vajāšanu.

[12] Pieteicējs 2024.gada 14.augusta sākotnējā intervijā norādīja, ka pieprasa patvērumu, jo saņēmis draudus dzīvībai no tēva māsas. Uz jautājumu par reliģisko pārliecību norādīja, ka ir jūdaists. Sākotnējo interviju pieteicējs sniedza pandžabu valodā ar tulka, kas ir /valsts/ pilsone, piedalīšanos. Savukārt 2024.gada 25.septembrī notikušajā personiskajā intervijā pieteicējs kā patvēruma pieprasīšanas iemeslu norādīja to, ka ir pārgājis no sikhu reliģijas uz kristietību, tāpat kā viņa vecāki, tomēr šo izvēli nepieņem pieteicēja radinieki. Minēto stāstu par vajāšanu saistībā ar reliģiju pieteicējs nedaudz izvērsa pieteikuma papildinājumā, norādot, ka pret kristiešu baznīcas apmeklētājiem naidīgi izturoties vietējie ciemata iedzīvotāji, kā arī norādīja uz vienu incidentu, kad kristieši Ziemassvētkos padzīti no baznīcas. Vienlaikus pieteicējs norādīja, ka nav cietis no uzbrukumiem.

[13] Nevalstiskās organizācijas ziņoja par 687 /valsts/2023.gadā notikušiem pret kristiešiem vērstiem vardarbības gadījumiem. Tiek ziņots, ka kristieši tikuši aizturēti saskaņā ar dažādiem valsts izdotiem likumiem, kas vērsti pret konversiju (*https://www.uscirf.gov/sites/default/files/2024-05/USCIRF%202024%20Annual%20?Report.pdf*). Vienlaikus kā lielākā problēma tiek atzīmētas nevis pret kristiešiem, bet gan pret musulmaņiem vērstās naidīgās darbības (*https://www.amnesty.org/en/location/asia-and-the-pacific/south-asia/india/report-india/*). Tāpat tiek norādīts, ka kopumā ir maz ticams, ka kristieši ir pakļauti valsts vai nevalstisku dalībnieku attieksmei, kas pēc sava rakstura un/vai atkārtošanās ir pietiekami nopietna, lai to varētu uzskatīt par vajāšanu vai nopietnu kaitējumu (*https://www.gov.uk/government/publications/india-country-policy-and-information-notes/country-policy-and-information-note-religious-minorities-and-scheduled-castes-and-tribes-india-april-2024-accessible*).

Tādējādi ziņojumi par situāciju /valsts/ vispārīgi apstiprina pieteicēja norādes par pret kristiešiem vērstiem atsevišķiem naidīgiem incidentiem, kas tomēr nesasniedz vajāšanas apmērus.

[14] Izvērtējot pieteicēja paskaidrojumus kopsakarā ar izcelsmes valsts informāciju, tiesa atzīst, ka pieteicējs šajos paskaidrojumos nav sniedzis informāciju, ka viņš /valsts/ būtu saskāries ar vajāšanu, kas saistīta ar viņa reliģiju tādā apmērā, ka to varētu uzskatīt par vajāšanu.

Proti, lai gan ir ticams, ka pieteicējs varēja saskarties ar neiecietības izpausmēm, tomēr nav pamata uzskatīt, ka /valsts/ kristieši savas reliģiskās piederības dēļ tiktu vajāti masveidīgi un ka tādējādi būtu atzīstamas pieteicēja tiesības uz patvērumu.

Turklāt tiesas vērtējumā pieteicējs nav sniedzis ticamus paskaidrojumus, ka kristietība ieņem būtisku vietu viņa ikdienas dzīvē. Pieteicējs sākotnējā intervijā kļūdaini norādīja savu reliģisko piederību kā jūdaismu, kā arī turpmākie paskaidrojumi nav tik detalizēti, lai atzītu, ka pieteicējs ir aktīvs kristietis.

[15] Tiesai ir jāizvērtē arī tas, vai pastāv priekšnoteikumi alternatīvā statusa piešķiršanai pieteicējam.

Atbilstoši Patvēruma likuma 40.panta pirmajai daļai uz alternatīvo statusu var pretendēt trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kuram nevar piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar šā likuma 37.panta pirmo daļu un uz kuru neattiecas šā likuma 46.panta nosacījumi, ja ir pamats uzskatīt, ka viņš pēc atgriešanās savā izcelsmes valstī varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam un šā iemesla dēļ nespēj vai nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

Patvēruma likuma 41.pants skaidro, ka smags kaitējums šā likuma izpratnē ir 1) nāves soda piespriešana patvēruma meklētājam vai tā iespējama izpilde; 2) patvēruma meklētāja spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana; 3) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

Tiesa jau secināja, ka nav pamata uzskatīt, ka pieteicējs varētu tikt nogalināts vai spīdzināts. Pieteicējs nav norādījis ne uz vienu citu apstākli, kas liecinātu, ka /valsts/ viņam draud nāves sods vai arī spīdzināšana, necilvēcīga vai pazemojoša attieksme pret viņu vai viņa necilvēcīga vai pazemojoša sodīšana.

[16] Tiesas ieskatā nav arī pamata uzskatīt, ka pieteicēja gadījumā pastāvētu smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā. Pieteicējs uz šādiem apstākļiem nav norādījis. Pārbaudot izcelsmes valsts informāciju, tiesa konstatē, ka savā interneta vietnē Kanādas Ārlietu ministrija ieteikusi izvairīties no jebkādas ceļošanas uz apgabaliem 10 km attālumā no robežas ar/nosaukums B//nosaukums C/, /nosaukums/, /nosaukums D/ štatos, jo saglabājas neparedzama drošības situācija, kājnieku mīnu un nesprāgušas munīcijas klātbūtne (*https://travel.gc.ca/destinations/india*; informācija atjaunota 2024.gada 19.novembrī). Tomēr, kā to konstatē tiesa, pieteicēja dzīvesvieta /nosaukums F/ neatrodas 10 km attālumā no robežas ar Pakistānu, tādēļ var uzskatīt, ka/nosaukums F/ pieteicējs nesaskartos ar kādiem drošības riskiem.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka pieteicēja gadījumā nepastāv smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

[17] Tā kā pieteicēja gadījumā nav pamata uzskatīt, ka pēc atgriešanās /valsts/ viņš varētu tikt pakļauts smagam kaitējumam, tad nav izpildījušies visi priekšnoteikumi alternatīvā statusa piešķiršanai. Līdz ar to tiesai ir jānoraida pieteikums arī daļā par alternatīvā statusa piešķiršanu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīva procesa likuma 246.-251.pantu un Patvēruma likuma 49.panta pirmās daļas 3.punktu un sesto daļu, tiesa

nosprieda

noraidīt pilnībā /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru pieteicējam tiktu piešķirts bēgļa vai alternatīvais statuss Latvijas Republikā.

Spriedums ir galīgs un nav pārsūdzams.

Tiesnesis M.Šļakota